

setmanari d'informació general i cultural

Any XXI
Número 1.000
17 setembre 2015
1'70 euros

la veu de Benicarló

...i 1.000

**20 ANYS DE "LA VEU"
1995-2015**

1.000 gràcies, lectors!

1000

la veu de Benicarló
DES DEL 18
D'AGOST DE 1995

La Veu: Any XX Numero 1.000

La Veu de Benicarló: Any XX, Número 1.000. A primers de juliol de 1995 arranca una idea que es torna paper el 18 d'agost. I ja han passat vint anys. La Veu de Benicarló va nàixer i continua essent un setmanari d'informació –i opinió– del seu poble, cent per cent en valencià com a senya d'identitat, i amb el compromís amb la ciutat, amb el que hi passa i amb la llengua en que ho fa. Al front, l'Associació Cultural la Feram, juntament amb unes persones al darrere i al davant que, uns, han anat passant, i d'altres encara hi són. Amb el mateix ímpetu de fa vint anys.

Es diuen prompte. Però aquella publicació que nasqué en un format senzill ha anat virant cap a la modernitat. Tots l'hem vist créixer. Del blanc i negre (1995) al color (2006), del paper a internet (2011 al site www.laveudebenicarlo.info), i a les xarxes (2009). Canvien els suports, però no la idea.

L'espèrit d'informar, de comunicar, de donar a conèixer què passa a Benicarló, i ser-hi crítics, roman, hi és present, però ni des de dalt ni des de baix, sinó a ras de realitat.

Com a primera directora d'aquesta publicació m'agradaria citar i agrair ací a tantes persones..., que no hi caben. I recordar tants fets, tantes portades, tants instants que em venen a la ment quan penso en el primer 'fill' d'agost

1000 números més

La Veu de Benicarló va suposar el primer contacte amb el periodisme per a mí. L'oportunitat de parlar del meu poble, d'allò que no m'agradava o que considerava que hauria de millorar.

Davant la publicació dels primers mil números no puc més que sentir-me molt orgullosa per haver format part d'aquell primer equip, tot i que la meua aportació al costat de l'altra gent va ser molt minsa... En aquell moment encara no havia ni començat els meus estudis de periodisme, tot i que més tard, ja amb la carrera feta també vaig tenir l'oportunitat de continuar per un temps.

En un moment en que el periodisme no passa pels seus millors moments, encara que crec que mai no ho ha fet, es meritori que una publicació com La Veu, humil sí, però amb caràcter, a la que no pot fer callar ningú, continue endavant, sense perdre ni una miqueta aquell caràcter reivindicatiu que la va fer estar en boca de molts. Esperem que continue així almenys mil números més.

de 1995. Hem anat poc a poc, sense pressa, però sense pausa ni treva amb la informació. Des del punt de vista periodístic, La Veu és un projecte –de vint anys, insisteixo– coral i plural, i pioner en la informació en valencià a les nostres comarques de Castelló. I inclou moltes veus, que de vegades canten a una, d'altres no. És la vida del dia a dia d'un mitjà que ha ampliat, a més, el seu camp d'acció a la comarca del Baix Maestrat.

La política, les infraestructures, el camp, la mar, la cultura, la gent, l'esport... tenen un lloc en el setmanari, que mil números després segueix puntual a la seua cita amb els quioscos i els seus lectors, ara també en versió digital.

Han canviat els temps, els governs municipals, la societat, el poble s'ha transformat, i també les veus que ens ho conten. A sí, a qui m'hagués dit fa 20 anys que avui escriuria ací –és una responsabilitat i un honor–, me l'hagués cregut. A ulls tancats. La Veu és una realitat de present i de futur. Senyors lectors, gràcies.

CRISTINA GARCIA GRAU

Felicitats a La Veu i enhorabona a l'equip que la feu possible.

Noemí Oms

1000 gràcies

No recordo quan va ser la primera vegada que vaig escriure per a La Veu. Sí va quedar en la meua memòria aquella primera reunió del consell de redacció en la qual em vaig presentar amb una proposta baix del braç. Tots molt seriosos.

Tan seriosos i formals que m'ho vaig creure. Res més lluny de la realitat.

Els de La Veu s'han convertit quasi en la meua família. Ha de ser pels maldecaps que hem viscut junts, que això sempre uneix molt. O per les bones estones de riures, que encara uneixen més. Les crítiques, les lloances, les amenaces... són tantes i tantes coses les que han passat en aquests anys que són impossibles de concentrar en unes línies. Cert és que llançar-se a l'aventura d'escriure en un mitjà (l'únic per aquestes terres) que escriu únicament en la nostra llengua és poc menys que difícil. Suportar el desconeixement de molts vers la nostra revista també ho és. Fins i tot que et bategen com pamflet.

No, no som una revista de societat. El nostre és un treball que va un poc més enllà. Des de donar-li més importància a les notícies que esdevenen en el nostre entorn fins a dedicar-li un poc de temps a la investigació, fent-nos reso de diferents versions del mateix tema i arribant més enllà del que uns altres arriben. Això suposa treball i dedicació. Un esforç afegit a l'habitual talla i pega de les notes de premsa al que uns altres es dediquen en cos i ànima. La nostra és una vocació diferent.

Partim d'un respecte a la llengua que uns altres no tenen. D'un intent de potenciar el que és nostre, el que ens uneix com poble. I seguim amb la dedicació i l'afecte que li posem a cada revista de La Veu. Quin tema farem? A qui li donarem

Com passa el temps

Em demanen amb presses que en faça cinc cèntims del que va estar el meu pas per la Veu farà ja més de cinc anys. Recordo els inicis de la Veu i del que podríem dir periodisme modern al nostre poble cap als anys 90. Aleshores érem un grups de joves esbojarrats que amb vint anys ens agradava la presència de la nostra llengua al carrer. Quan vaig començar a escriure en revistes -culturals del poble i universitàries- la Veu començava a caminar. Recordo quan es maquetava a un local ple d'humitat del Casal Municipal. Feia tanta o més calor com humitat i fred, amb un d'aquells "Macs" moderns -avui prehistòrics- que posaven un punt de modernitat en un escenari on la premsa local era escassa, castellana i avorrida. La Veu va ser l'escola de molts dels que avui ens dediquem al periodisme amb una relativa professionalitat. Sense voler deixar-me ningú, recordo Ismael Mateu, Cristina García, Maria Josep Arayo, Noemí Oms, Àlex Gozalbo i recentment Natalia Sanz i Jesús Maestro, a més de tots els col·laboradors que seria complicat d'encabir en un text breu com el que em demanen. El periodisme local té avui una doble o triple crisi. Per un costat el que tenen tots els mitjans en paper: trauen tard notícies que han aparegut en altres suports, la manca de lectors i baixada de vendes. La falta de massa crítica i de lectors en valencià. L'ús majoritari d'una sola tinta, l'aparició de mitjans impresos a poblacions veïnes i la pèrdua del lideratge comarcal, polític i mediàtic de la zona amb la fugida de mitjans i el tancament d'altres.

la carxofa i la panissola? Són les preguntes habituals cada setmana. Entremig, els dubtes sobre els continguts. Açò cap, açò no...passa'm més fotos, no tens una foto d'un polp dins d'un caduf? I preguntes similars que no es plantegen en cap altra redacció del món.

Perquè a La Veu som únics. Com ho és el producte que presentem cada setmana als lectors. Hem aconseguit ser la revista que menys lligen els polítics (excepte l'enyorat Paco Flos, que col·leccionava fins als nostres còmics). Per alguna cosa serà. Un còctel explosiu que ha arribat al número mil als quioscs de Benicarló.

Orgull, companys, orgull. Ara sí que no tanquem....

NATÀLIA SANZ

Avui estic una mica pessimista i trist en recordar amics desapareguts i seccions enyorades, ja em disculpareu. La Veu, com molts d'altres haurà d'analitzar per on ha d'anar en un futur i haurà de trobar aliances per tal de garantir poder fer 1.000 números més. A tots ens agrada la Veu, tot i que ens costa de trobar als bars. A tots ens sabia mal que deixés d'existir. La força dels seus col·laboradors, i especialment dels seus lectors, i la capacitat d'adaptar-se i trobar sinèrgies marcaran el seu futur i el del periodisme local. Pensem-hi.

Jordi Maura Posas

Ex cap de redacció, ja fa més de 5 anys. Com passa el temps!

Els vint anys de les 1000 Veus

text@calamanda.com / Alicia Coscollano

fotos i respostes LA VEU

Amb motiu de l'arribada al número mil de "La Veu de Benicarló", des de "La Calamanda" ens han demanat l'entrevista que ací reproduïm. No és més que el sentir de tots els que fem, setmana rere setmana, aquesta modesta publicació que ha assolit una fita que ningú no pensava, allà a l'any 1995, que arribaria. Cal recordar que el número mil és real, i que mai no s'han fet exemplars amb doble numeració. També hem de reconèixer la feina feta pels col·laboradors que, al llarg d'aquests vint anys, han passat per les seues pàgines. Des d'ací el nostre homenatge i reconeixement.

Quins penseu que han estat els principals motius que han permès que un mitjà com La Veu pugua complir 20 anys-1000 números sortint al carrer de manera ininterrompuda?

- Seria fàcil dir que la tenacitat, la il·lusió, les ganes de tindre un mitjà en valencià a Benicarló... Però no, el que ha permès arribar als mil números ha estat, sense cap mena de dubte, la inèrcia. Entres en una rutina, t'hi enganxes, et dona gustet, no et perjudica la salut i dius, per què ho he de deixar si m'agrada? Per una altra banda, no cal dir-ho, s'ha arribat ací per modèstia. Modèstia econòmica, naturalment; no s'ha estirat mai més el peu que la flassada i tots sabíem, sabem, que si algun dia ens la peguem no caurem de molt alt. Falta d'ambició? Possiblement, però la prudència és una de les quatre virtuts cardinals i en canvi l'ambició estaria ben prop de la gola que és un dels pecats capitals.

Què creieu que fa que la gent continue apostant a l'hora d'informar-se per un mitjà com el vostre?

- Açò ho hem d'aclarir. La majoria de la gent que llig La Veu no ho fa per informar-se. Atesa la peculiar qualitat del contingut, hem de tractar de buscar sempre l'originalitat en el contingut. Un tema de la setmana que no haja aparegut en cap altre mitjà de comunicació o que si hi ha aparegut se li done un tractament diferent. Això no vol dir que no posem les notícies més destacades de la setmana: en esports, política, cultura... però ho fem a manera d'inventari.

Com es planifica el contingut setmanal de La Veu?

- Com hem dit, vivim instal·lats en una rutina que fa que cadascú ja siga sabedor de què ha de fer en cada ocasió. Qui està més damunt dels mitjans de comunicació i està més al dia del que passe pel poble proposa un tema i, si ningú diu res, l'executa (en el millor sentit de la paraula). Si en un moment donat un lector, un col·laborador ens diu «ie, que podríeu parlar de tal cosa», doncs qui ha de fer el tema de la setmana se n'encarrega i prou. Si la pregunta anava adreçada a plantejar si fèiem reunions de consell de redacció, la resposta és no. Durant molts anys en vam fer, però sempre acabàvem xerrant de les nostres coses i no aclaríem un «botito». Ara ens comuniquem a través de la xarxa (és que som molt moderns!) i ens resulta més còmode a tots. És cert però que de tant en tant quedem i parlem una mica de què hauríem de fer perquè funcionara millor la revista i acabem comproment-nos a determinades coses que després en general no fem.

ve de la pàgina anterior**Quines són les bastides periodístiques fonamentals a les quals no renunciem? (Dret a opinar, a informar...)**

El que no volem perdre mai és el dret a divertir-nos fent La Veu. No ens enganyem, això que fem nosaltres no acaba de ser periodisme. Estem compromesos amb la llengua i amb allò que nosaltres interpretem com la veritat. Compromesos a intentar ser originals i objectius. Compromesos amb Benicarló i l'interés general dels benicarlandos. I poca cosa més.

Esteu d'acord que és més compromès exercir el periodisme o formar part d'un mitjà de comunicació en un entorn local, que en un àmbit geogràfic més ampli, com el d'una gran ciutat?

- Suposem que sí. Benicarló, malgrat les nostres ínfulas de dir-ne ciutat, és un poble menut on els carrers són estrets. I tots ens coneixem. I en alguna ocasió ens hem trobat que sí, efectivament, hi ha gent que ens ha girat la cara. Sense anar més lluny, des del Partit Popular no se'ns va enviar cap escrit per dir alguna cosa del nostre vintè aniversari. Això ens fa riure una mica, però el que sí que ens ha sabut mal és que en alguna ocasió algun membre de La Veu ha perdut literalment l'amistat amb gent que és afí a la nostra línia editorial. Imponderables deuen ser.

Actualment sembla que no hi ha sortida, o fas un periodisme honest, i per tant sols sobrevius... en el cas que ho aconsegueixes, o fas un periodisme de propaganda encoberta i vius relativament un poc millor. Com es contempla aquesta paradoxa des d'un mitjà com La Veu?

- Nosaltres som dels de la supervivència. Ni ens hem plantejat mai ser una altra cosa. Prendríem mal si intentàrem sortir-nos-en del nostre solc.

Una societat ben formada –i informada- és menys manipulable?

- És una obvietat. Com més informació, més possibilitats de triar. En qualsevol vessant de la vida. Però realment és difícil lluitar contra el populisme, la demagògia i el groguisme

que la globalització està injectant a la nostra societat.

Com ha estat l'evolució del mitjà quant a col·laboradors? Seguiu comptant amb els mateixos, bàsicament?

- Per ací ha passat molta gent i quedem els que quedem. Podríem dir molts de noms: Cristina Garcia, Maria Josep Arayo, Àlex Gozalbo, Jordi Trives, Noemí Oms, Jordi Maura, Olga LLuch, Ismael Mateu... Lo Manifasser, lo Mussol, Tolito, Francesc Anyó, Àlvar Anyó, Pere Bausà, Josep Manuel Ferrer... Fins i tot l'esperpent del Doctor Climent. I segur que ens n'hem deixat molts. Ara estem molt contents amb la gent que som. No en som quatre com es pensa més d'un, que va!

No és per fer-nos el xulo però podem presumir de comptar amb el treball de molts amics realment bons en el sentit més professional de la paraula. Xavier i Raül Burriel, Carles Lluch, Josep Sanabdon, Joan Heras, Jesús Maestro, Natàlia Sanz, Gregorio Segarra, Vicent Ferrer, Tonyo Fibla... i demanem perdó per tots els que ens deixem que són habituals a la casa.

Quins canvis en l'equip ha hagut al llarg d'aquest anys?

- Tots els canvis que hi ha hagut s'han produït amb naturalitat. Hi ha hagut sempre una mena de «redactor en cap» que ha fet que la revista tinguera cada setmana un tema diferent per tractar i aquesta figura ha anat variant al llarg del anys.

Els mitjans digitals estan tenint el seu protagonisme evident en la informació diària. El paper encara té molta tirada però, creieu que resistirà?

- Futur, temps per vindre. Qui ho sap això. Sempre hi haurà romàntics a qui agradarà embrutar-se els dits de tinta o tindre un paper bo com ara el nostre per embolicar els entrepans. No té vida una publicació que pretenga ser exclusivament informativa en paper. Però com que aquest no és el nostre cas... qui sap si arribarem als dos mil.

El Còmic, el Benicarló Underground, la carxofa i la panissola, la Senyora Garcia.... semblen ja institucions dins de les seccions de La Veu.

ve de la pàgina anterior

- És cert que algunes d'aquestes seccions tenen els seus «incondicionals». Però hi ha cap mitjà local que pugui oferir uns còmics com els de Xavier Burriel? No! A qui no li agrada catxullejar i saber què passa pel poble? A tots! Quina revista o diari no té la seua secció de blanc o negre, del semàfor, de la llimonada o de l'ascensor? Totes. O gairebé totes. I allò que està bé, per què tocar-ho?

Quin és l'esperit que amalgama els diferents col·laboradors i com és vinculen al mitjà? En definitiva, quin és l'ambient que l'envolta?

-Ací tot és virtual. Les trobades cara a cara són en comptades ocasions, generalment coincidint amb «gabinets de crisi». Però sí, ens coneixem tots i ens volem tots molt. Això faltaria!

Ha existit algun fet o notícia que us haig donat oxigen d'una manera especial, que us hagi permès pensar “sols per això ja paga la pena”?

- És ben cert que hem tingut portades «glorioses» que ens han proporcionat molta satisfacció i que de vegades hem tractat temes que han encés més d'un. Estem contents de tot i de tots els que ens volen. I dels que no ens volen també estem contents perquè estem segurs que no ens estimen perquè no ens coneixen.

Imagino que és complicat escollir sols una anècdota, per tant, podríeu escollir-ne algunes que expliquen l'esperit del mitjà?

- Per sort, ja diem, hem pogut tindre moltes estones gracioses. Tenim tots un sentit de l'humor hiperbòlic i qualsevol nimietat ens fa riure. Un dia els membres de la redacció ens vam fer una fotografia darrere de la porta de barrots de ferro del casal municipal. Semblava com si estiguérem a la presó i sempre diem que algun dia la imatge esdevindrà realitat. I cada vegada que hi pensem ens peguem un fart de riure. No cal parlar de quan a l'Ajuntament de Vinaròs es va parlar d'una portada nostra en què demostràvem que els llagostins que pesquen les barques d'aquest poble els agarren al mateix lloc que els de les barques d'ací. I mil pocsucades més.

És certa la sensació que es percep que La Veu ha estat sempre un mitjà crític? El periodisme ha de ser crític per se?

- No sabem si és certa o no, però el fet és que pensem que el periodisme ha de ser en general crític i col·laborar en la formació de l'opinió dels seus lectors.

Com han estat les relacions entre els diferents consistoris i La Veu?

- Aquesta és bona! Per part nostra sempre ha estat bona, per part d'ells unes vegades més que unes altres. És ben

cert que per a més d'un alcalde i per a molts regidors hem resultat molestos i desagradables fins i tot. Hi havia i hi ha que si ens poguera fer desaparèixer d'un bufit ho faria. Però per això no ens hem de barallar amb ningú. Això faltaria. Som gent de pau, dialogant...

Quantes vegades heu pensat al llarg d'aquest 20 anys “ho deixem i pleguem”?

-Hi ha algun col·laborador que cada setmana ve amb la mateixa cançó: que no pleguem encara? Fins i tot ens va arribar a plantejar que a la portada d'aquest número posarem: «I mill!» i ens n'anàrem tots cap a casa. Sí, sí que ens ho hem plantejat. De vegades ens hem desanimat en vore que alguns col·laboradors no tenien seguida o

que, malgrat el nostre natural optimisme, ens n'hem adonat que no som un mitjà popular.

Quina valoració feu dels anomenats «mitjans provincials»?

- Estan bé, no? Parlem de la premsa escrita, no? Són mitjans que en general depenen d'uns grups editorials que tenen la seua línia de pensament i treuen productes de qualitat.

I dels altres mitjans locals amb els quals compartiu notícies?

- Molt bé també. Llarga vida a tots!

Quin mitjà soleu llegir, on us informeu?

- Deia Joan Fuster que calia desconfiar de les persones d'un sol diari. Llegim, escoltem i mirem de tot, sempre que no ens afecte qualsevol òrgan vital. La Razón, per exemple, no seria el nostre diari de capçalera.

Aquest 20 aniversari dóna per a fer una revisió, o simplement per a establir un criteri de continuïtat?

- Fa anys que estem revisant. Hem de buscar gent jove que tinga ganes i una miqueta de temps i que pense que val la pena que a Benicarló hi haja un setmanari valencianista i en valencià. Ara, nosaltres no fem compte de cansar-nos.

Tenim La Veu per a temps?

- Si fóra pel col·laborador que hem esmentat abans, ja faria temps que no tindríem Veu. No ho sabem. No sabem si perdrem la il·lusió, si aconseguirem engrescar més gent. Què sabem? Si ja ho va dir el cosí de Rajoy que treballava a la universitat, que ningú ens pot assegurar a ciència certa quin temps farà demà. Si el cosí de Rajoy (llegiu la jota en valencià, per favor, que fa més rissa), que és un savi, diu que no podem saber si demà plourà o no, com hem de saber nosaltres si continuarà La Veu?

Que representa La Veu per a vosaltres?

- Una festa. I el dia que deixem de ser-ho, plegarem.

Brindem tots plegats

text JOAN HERAS

Fronteres

Des d'aquest meu nord barceloní, després d'un 11 de setembre que de nou ha omplert els carrers de gent que demanem senzillament llibertat, el fet de celebrar que la nostra *Veü* arribi a la majoria d'edat dels mil números és, sense cap mena de dubte, un esdeveniment que cal celebrar amb alegria, amb orgull, amb satisfacció. Aquest país –aquest país nostre fet de països– es defineix –i resisteix i avança– gràcies a la força de la gent, de la gent que vol contribuir de manera directa, honesta i clara a construir país, a fer créixer una realitat que volem nostra i activa. En aquest sentit, que la nostra *Veü* hagi recorregut una vintena d'anys i hagi portat als seus lectors mil números és un exemple de força, de convicció, de ganes de donar veu als qui normalment no en tenen, de parlar de Benicarló i del món amb la voluntat que aquest nom sigui alguna cosa més que un punt en un mapa.

Avui és senzillament quasi un miracle –un miracle fet d'esforç i de persistències tossudes– que un setmanari d'àmbit local i en català segueixi oferint cada setmana, incansablement, una visió propera i sense distorsions d'allò que és la vida i els avatars d'un poble fet ciutat, d'un paisatge que ha anat modificant aspectes que el defineixen durant la ja llarga vida de la revista que el relata puntualment. Per què, ben mirat, la nostra manera de

veure i d'entendre Benicarló –i amb ell el país– seria la mateixa si la *Veü* no hagués existit, si la *Veü* no ens hagués anat parlant durant mil números de tot allò que passa cada dia?

Aprofitem, doncs, la rotunditat de la xifra per brindar tots plegats per la feina feta fins ara i per tota la que queda per fer. Posem, de fons, el conegut brindis de la Traviata i agafem amb una mà aquest exemplar i amb l'altra una copa del beuratge que més ens plagui i brindem pels qui van tenir la bona pensada de tirar endavant un projecte que, de ben segur, consideraven arriscadíssim i fràgil. Brindem per tots els qui, durant aquests anys, han anat fent que cada número, malgrat totes les dificultats, sortís puntualment cada setmana. Brindem per totes les persones que hem cregut en aquest projecte i, modestament, hi col·laborem. Brindem per aquest país nostre que, malgrat tot –i aquí la llista dels malgrats podria ser ben llarga– es defineix per aventures comunicatives tan sòlides com aquesta *Veü* nostra. Brindem per la honestedat, la mirada crítica, el sentit de l'humor i el reconeixement a les persones i entitats que fan coses rellevants per a la vida benicarlanda segueixi viu, atent i enèrgic. Brindem perquè la *Veü* segueixi sent una veu clara i precisa que parla de la realitat de Benicarló sense embuts.

Llarga vida a la nostra *Veü*. Perquè, sí, aquesta *Veü* nostra assumeix la veu del poble i es fa i fa poble.

La formigueta

text RAÛL BURRIEL

<http://irreflexions.blogspot.com/>

Irreflexions

1000 números i 20 anys són números que impressionen. Però, com la formigueta, poquet a poquet, treballant setmana a setmana, la gent de La *Veü* de Benicarló ha fet una cosa que semblava impossible. Segurament ningú s'ho pensava, aquell estiu de 1995, que la cosa arribaria tant lluny. Pot ser si algú s'haguera plantejat uns objectius aparentment tant ambiciosos –«Arribarem al número 1000!», «Farem 20 anys!»–, la magnitud del treball els haguera tirat endarrere. Però les coses grans es construeixen a partir de coses xicotetes. Per assolir la utopia només cal fragmentar-la en xicotetes etapes i avançar un pas cada cop. Conscientment o inconscientment, els col·laboradors de La *Veü* de Benicarló porten 20 anys construint una utopia: contribuint modestament a crear l'espai comunicatiu en valencià al nostre país. Tenim un país per fer, però tenim també exemples de com podem aportar cadascú de nosaltres per a tirar-lo endavant. Treballant, com la formigueta, modestament, incansablement, sumant amb la resta, com les pedres de la marjada d'Estellés. Ànim i endavant!

La Veü de Benicarló

Setmanari d'Informació General i Cultural • Divendres, 24 de setembre del 1999 • Núm. 204 • Any V • 100 ptes • 0,6 Euro

Els partits locals opinen sobre la proposta d'adquirir l'antiga fàbrica de Roig Marín

Falten infraestructures culturals a Benicarló?

LVB2K – Dos mil números de *La Veu*

text JOSEP V. TAUS

És divendres. A escassos mil·límetres de la meua retina, un píxel parpelleja passant del color blanc, al negre, al verd poma descolorit i un altre cop al blanc en un cicle infinit. S'acaba de descarregar l'últim número de *La Veu*. Li comunico al Mòdul d'Intel·ligència Artificial que em dono per assabentat i que pot apagar l'indicador. Em dona l'opció de crear un recordatori per a més endavant. Li dic que no. No sóc un xiquèlo. Tinc prou edat com per reconèixer un acudit en la sèrie Hiroshima 45, Txernòbil 86, Windows 95. No em cal l'ajuda del mòdul per executar una rutina (un ritual, si vols) que porto fent des de ben jove i que s'ha quedat profundament enregistrada en ves a saber quina circumvolució del meu cervell animal.

Acabo la jornada laboral, una activitat alimentosa que sovint em dona disgustos i, de tard en tard, alguna satisfacció. Me'n vaig cap a casa. L'edifici, en detectar la meua presència, dilata la porta d'entrada. Comprovo la bústia. Un acte reflex inútil: fa anys que el correu postal només el fa servir l'Administració de Justícia. M'enfilo cap a l'ascensor. Intento controlar-me. No puc. Dono l'ordre al Sistema Personal de Missatgeria i, abans d'entrar a casa, ja estic fullejant *La Veu* al visor de les ulleres. Dispositiu de Realitat Augmentada, l'anomena l'omnipresent indústria de l'infoware. Romanços. Són unes ulleres amb projectador d'imatges incorporat.

L'exemplar, que des de fa quatre anys s'envia personalitzat a cadascun dels micromecenases, em porta una sorpresa. L'amo vol una col·laboració especial per celebrar el proper número 2000 de la revista. Li envio un instassatge raonant-li que a la meua secció, la tecnològica, li tocaria fer l'especial per al número 2048. L'amo em commina ha deixar-me de frikades

i m'esperona a treballar amb un incentiu motivador. La col·laboració tindrà paga doble: si no l'entrego a hora, dues clatellades. (Nota per al Sistema Auxiliar de Memòria: m'he de plantejar això de ser col·laborador sense jornal).

Tinc quinze dies, calculo. Em sobra temps per fer un refregit de lloances al setmanari i una ensabonada a l'amo. Ara em poso.

Han passat catorze dies. No he escrit ni una sola línia. Estic a punt d'entrar en mode pànic. Alto! Tinc un pla. Començaré a embrutar el paper amb anotacions a mà, símbols que només entenc jo i els connectaré amb fletxes. M'encisen, les fletxes. El Dispositiu de Transcripció Subvocal que porta de sèrie el Mòdul d'Intel·ligència Artificial no suporta la funcionalitat de dibuix de fletxes. Per això no utilitzo el DTS. No perquè no sàpiga.

Faré un estudi a consciència, seriós, rigorós, professional, dels últims mil números de la revista. Invoco l'Hemeroteca en Línia Integrada: "mostra'm aleatòriament pàgines de *La Veu* a partir del número mil". L'HeLI em dona a triar entre *La Veu* de Benicarló, la d'Ulldecona, la Rafel del Riu, la de Peníscoffre i la

d'Alcanar de la Ràpita. Mai me'n recordo de les noves publicacions que, inspirades en el reeixit model de *La Veu* i, perquè no dir-ho, aprofitant les subvencions procedents de l'Assemblea per la República Independent de Catalunya, s'editen en unes quantes poblacions de la Supracomarca Autònoma del Sènia-Maestrat.

Li indico al sistema intel·ligent (això és dir massa, trobo) que vull les de Benicarló. Per sort, les tinc descarregades a l'Espai Privat Local i podré accedir de seguida. M'estalviaré passar els insofribles filtres de prioritització de trànsit de GooFoxVodastartander, GFV si vols saber la cotització al Wasdaq-15.

GFV és, de fet, l'únic proveïdor d'accés a Ubinet i el seu principal proveïdor de continguts. La megacorporació va nàixer de la major fusió mai promoguda pel Mercat Comú Mundial. Els dirigents del MCM sostenien que, pel bé de la humanitat, havia de vigilar tot el trànsit d'informació i, així, poder desactivar les terribles amenaces a la seguretat mundial.

Així que GFV aplica a tot el trànsit d'Ubinet algorismes de classificació de continguts tan vitals per a la seguretat mundial que són secrets fins

ve de la pàgina anterior

i tot per als dirigents del MCM. El preu a pagar són els retards que genera en la transmissió de tota la informació per la xarxa. De tota? En alguns fors clandestins es rumoreja, en veu molt i molt baixeta, que els continguts propietat de la megacorporació, sempre carregats d'anuncis adjunts, arriben tenen prioritat de pas perquè no passen pel filtrat. Acreditadíssims experts en nòmina de GFV, ho neguen, i proclamen que els continguts de GFV es poden filtrar en pocs picosegons perquè són de confiança, estan construïts d'acord amb l'especificació propietària i es codifiquen en usanglès. En canvi, els procedents de fonts no reconegudes i que, a més a més, van codificats en llengües residuals, s'han de escodrinyar exhaustivament després de ser traduïts amb el GFVTribalTrans 0.2 Beta, i això, clar, demana molts cicles de procés.

Com deia, gràcies a l'EPL no he esperat-me quaranta-vuit hores i de seguida comencen a desfilar pel meu visor tota classe de pàgines, la gran majoria en blanc i negre.

Portada del número 1223 de La Veu: inaugurada l'escola Àngel Esteban amb goteres. Número 1312, editorial: es conclouen les obres d'instal·lació del peatge de la N340 als antics terrenys de Palau. Els tafaners, al número 1492 diuen que han sentit que l'Ajuntament suprimirà el càrrecs

de reina, dulcinea i la cort d'honor de les festes majors.

El tema de la setmana del 1512 és el daltabaix electoral de l'equip de govern que no aconsegueix ni un representant a l'Ajuntament. L'univers faller, al número 1524, s'acomiada, amb una llàgrima d'emoció que li regalima per la galta, després de la cremà de l'única falla del poble (i guanyadora del primer premi de la JLF, la JCF i la JEF). La panissola del número 1555 per als governants que han adjudicat la gestió del Consorci de Residus i l'EDAR a ACSFCC.

Em regalo una lectura sencera d'una columna dels del futbol, els de veritat, que van haver de tornar a encarregar-se de la secció després que Vicent T. Peris (i el seu progenitor, el nostre senyor tinga en la glòria) patira complicacions en la infecció de sífilis. Ens diuen que els ha dit un que sí que en sap i que ho ha vist que la UD Benicarló ha salvat la categoria a falta de dues jornades.

Robespierre, al número 1707, esmola la guillotina per al Tribunal Constitucional que ha dissolt la corporació municipal per llevar la bicolor de la banda de la reina de les Festes Patronals. Número 1756, el còmic, que relata la demolició accidental de la torre dels collons coincidint amb una prova de funcionament del Castor 2. El lector se'n fa creus del que ha llegit al número 1839 i és que haurà el canon mediambiental s'incrementa un 500%

per pagar el sobrecost de l'EDAR que va entrar en funcionament el 2020.

Passen més i més pàgines. Trobo a Tolito que es pregunta perquè mossèn Jaime amenaça en dessacralitzar l'ermita de Sangar sinó li anul·len el rebut de l'IBI de san Bertomeu. Tonyo Fibla, que conta l'esglai que va passar en anar de Severnaya Cholpon-Ata River a Zapadnaya Ak-Suu a llocs d'un ruc. Pere Bausà que ens il·lustra sobre els perills de generar energia elèctrica a partir de la combustió d'enciclopèdies. San Abdon, que ens recomana l'última recopilació de les audiocartes des de l'exili de Carles Lluch. El mussol que sobrevola la prosa de Joan Heras, el Dr. Climent, ... i així, mil números.

Números en els que el fons s'ha supeditat a la forma. Articles de tractament àcid, satíric i irreverent de l'actualitat. Opinions plurals, independents, amb un to crític, contundent, i a voltes, corrosiu, amb el poder oficial i el real.

Números marcats per la manca de suport de les institucions i de l'elit econòmica local. Sobrevivint per la militància dels lectors.

Números suats. Números i números parlant al poble de les coses del poble en la llengua del poble.

Ens retrobem al número 3000... si tu vols.

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA

Consell de Redacció:
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL CASTILLO, TONYO FIBLA, JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita

Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
veubenicarlo@gmail.com

Amb el suport

COL·LABORA: Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana

Col·laboradors: PERE BAUSÀ, JOAN HERAS, XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH, RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA, JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER, J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE I EL SAMARUC

Administració, subscripcions
© COPISTERIA GRÉVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÉVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló Tel. 964 475698

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

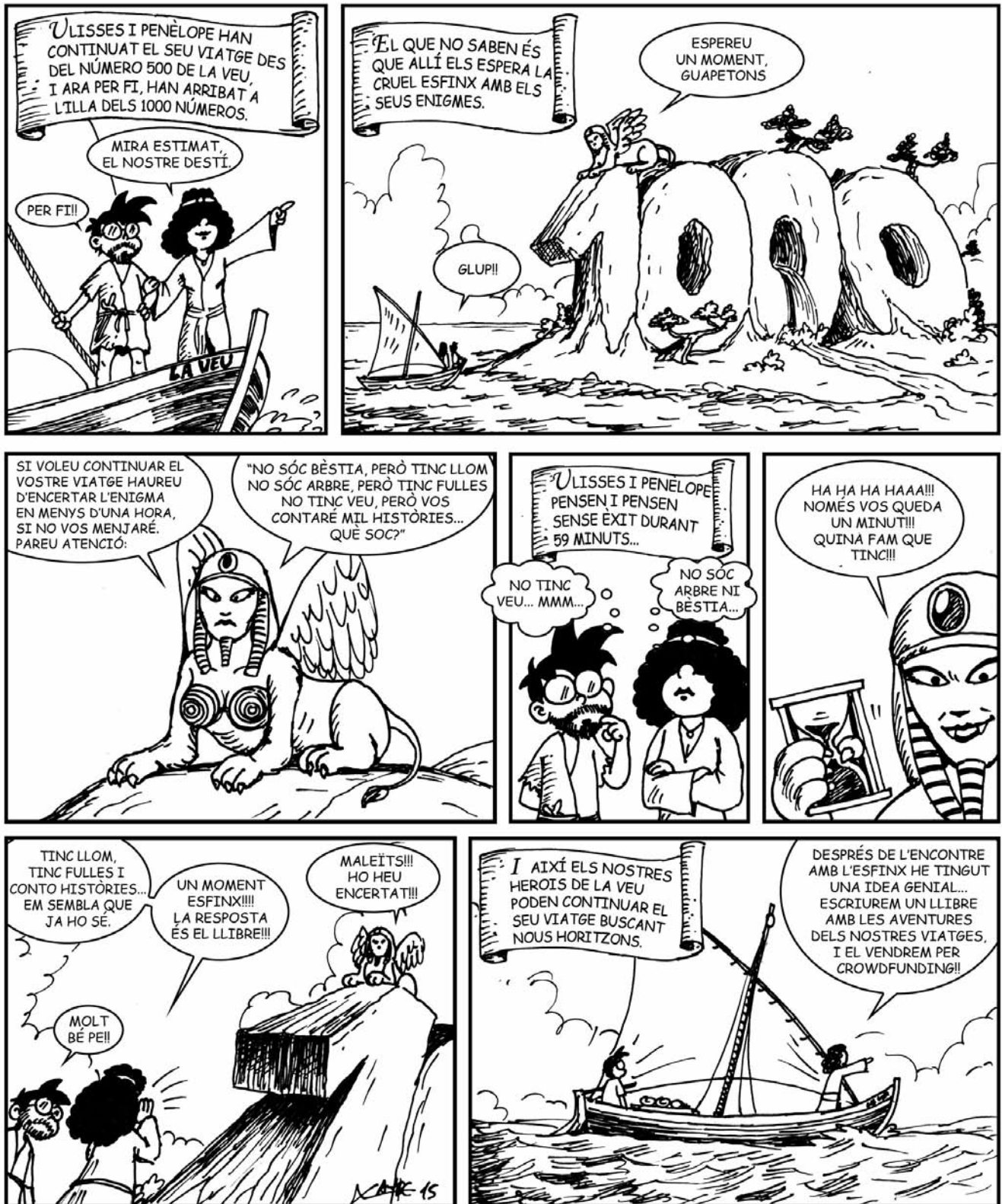

EL CÒMIC

Per Xavi Burriel

"ULISSES CONTRA L'ESFINX DE L'ILLA DELS MIL"

(CONTINUACIÓ DEL CÒMIC PUBLICAT A LA VEU NÚMERO 500)

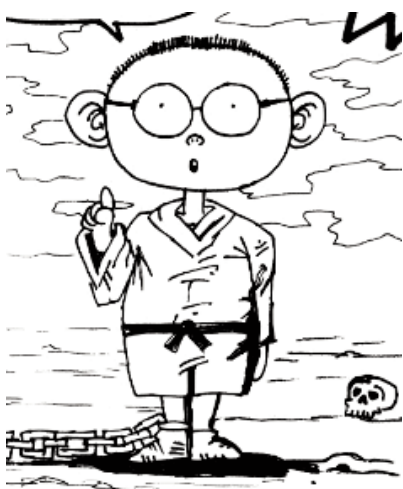
I tenim una graaaaannn NOTICIA!!!!

El llibre "20 anys de La Veu de Benicarló, 100 còmics de Xavi Burriel"!

El còmic de La VEU

text XAVI BURRIEL

Em resulta una mica estrany escriure aquestes línies, recordo que algú va dir de mi "Xavi és una persona de poques paraules però de molts dibuixos", vos asseguro que va encertar-ho quasi al cent per cent. De totes maneres vos intentaré fer cinc cèntims del que significa per a mi col·laborar amb aquesta revista, amb paraules i no dibuixos. Però abans una mica d'història...

Tenia només 18 anys quan aquests senyors de La Veu em van incorporar a la seua plantilla de col·laboradors. Jo aleshores havia publicat uns còmics molt pretensiosos i apocalíptics en una revista que teníem al insti i els meus professors de valencià, Joan Gregori i Paco del Castillo, em van preguntar si volia col·laborar en una revista local, "Podries dibuixar un còmic setmanal, mitja fulla només". Bé, semblava fàcil, i els dibuixants de còmic per alguna cosa comencen. Així que em vaig engrescar i vaig començar.

Tenia un personatge una mica irreverent i malcriat que havia creat per a una d'eixes històries apocalíptiques (en aquell moment la meua influència més gran era el dibuixant britànic Simon Bisley) i vaig creure convenient usar-lo com a protagonista dels còmics de La Veu. Algú el va batejar amb el nom de Xavi, com el seu creador, però jo sempre he preferit no ficar-li nom. Pot ser amb la idea de que el lector s'identifiqués més amb ell, ja que moltes vegades només sembla un espectador de

les coses que passen al poble, amb molta veu crítica però amb poc poder per a canviar res.

Recordo que portava els meus primers còmics, dibuixats amb rotring i retolador permanent, al local de La Veu al casal i que Cristina Garcia o Àlex Gozalbo l'arreglaven. O directament l'hi donava a l'amo, Xavier Rodríguez, que tan bon punt veia que el temps se'ns tirava a sobre ja tenia el telèfon preparat, "Xavi, aquesta setmana tenim còmic, no?".

Van anar passant els anys i de la tinta xina vam passar a l'ordinador, a retolar les bafarades dels personatges amb lletra "comic sans", i a aplicar efectes amb el photoshop. De totes maneres, encara que l'ordinador m'ho anava ficant més fàcil la vida s'obstinava ficar-m'ho més difícil i després d'uns primers anys amb la meua aportació setmanal, les circumstàncies de la vida i del treball em van portar a fer la col·laboració quinzenal.

Per a mi fer el còmic, cada setmana o quinzenalment, sempre ha intentat ser un exercici de creativitat i d'alliberament. D'alguna manera ha servit per mantenir-me connectat a coses que realment haurien d'importar més i separar-me per una estona dels maldecaps i rutina del dia a dia. I si he conseguit arrencar una rialla, o almenys un somriure, a algú estic doblement satisfet. I si ha algú s'ha sentit ofès per algun còmic meu que s'ho faça mirar, que només són quatre ratlles en un paper, home!

El llibre "20 anys de La Veu de Benicarló, 100 còmics de Xavi Burriel"

Arribats a este punt vos anunciem la pròxima edició del llibre "20 anys de La Veu de Benicarló, 100 còmics de Xavi Burriel". On fem un recull dels 100 millors còmics de

La Veu de Benicarló acompanyats de 100 portades de la revista que van inspirar cada historieta en concret. El llibre serà totalment autoeditat pels col·laboradors de La Veu i es finançarà mitjançant la plataforma web www.verkami.com. Verkami és una plataforma de micromecenatge en la qual gent anònima aporta uns diners per finançar projectes creatius de qualsevol tipus, ja siguen llibres, còmics, música, etc.

Està previst el llançament del verkami la primera setmana d'octubre, data a partir de la qual qualsevol persona interessada podrà col·laborar com a mecenes del llibre aportant unes quantitats establertes. Per fer-ho només hauran d'entrar a la pàgina web i realitzar el pagament amb tarjeta bancària. En total són 4 quantitats diferents, i a mesura que s'incrementa l'aportació, el mecenes tindrà una recompensa major. Les recompenses seran les següents:

Aportant 20 € Rebreu el llibre en paper a casa. Agraïments en les xarxes socials i en la revista de La Veu.

Aportant 35 € (fins a un màxim de 15 aportacions) Rebreu el llibre, amb dedicatòria de l'autor i una petita il·lustració a la primera plana...

Aportant 50 € (fins a un màxim de 10 aportacions) Llibre en paper, signat per l'autor + una reproducció signada d'una il·lustració de l'autor a triar.

Aportant 80 € (fins a un màxim de 5 aportacions) Llibre en paper + una il·lustració o caricatura del mecenes feta per Xavi Burriel completament original.

El llibre es publicarà a principis de Desembre i s'enviarà als mecenes juntament amb la resta de les recompenses. Esperem la vostra ajuda per fer realitat la publicació del llibre!!

Moltes gràcies!

EL BENICARLÓ UNDERGROUND

text LA COLLA DE TAFANERS

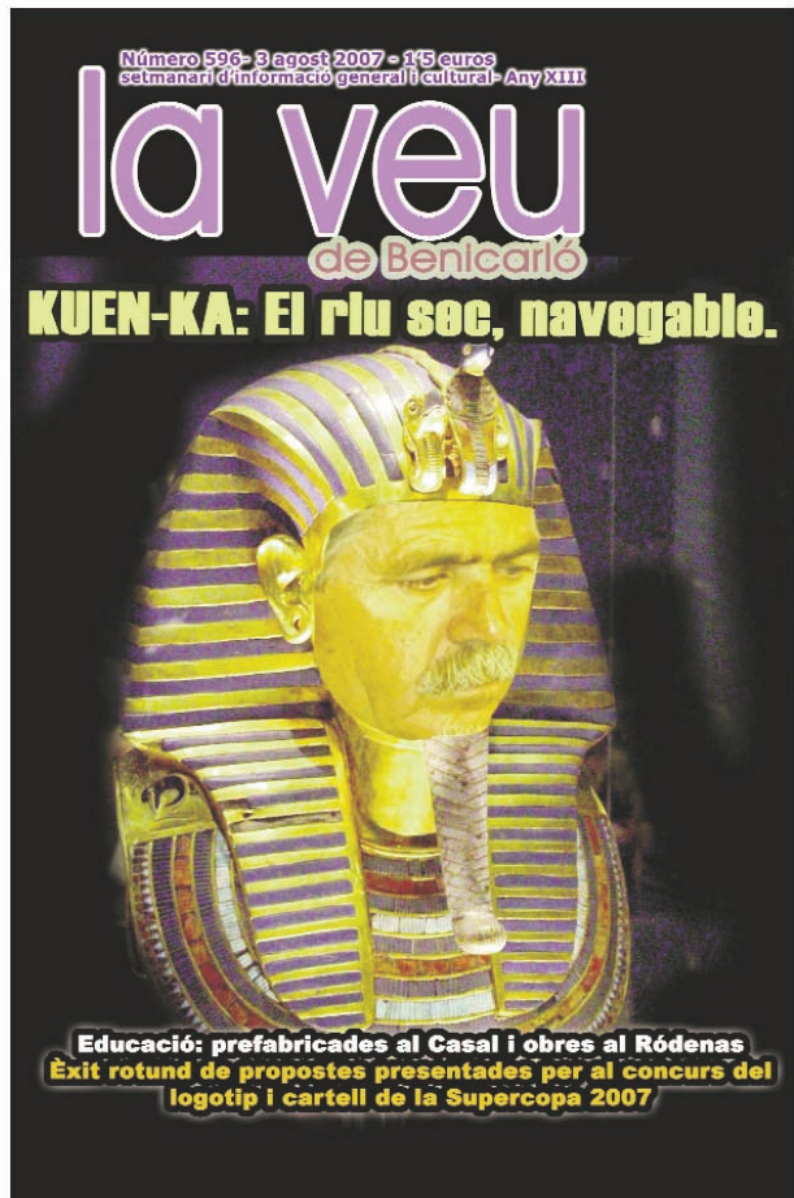
La Veu de Benicarló ha aplegat al número 1000, ja ho deveu saber, ai heu tingut el cos d'arribar en aquesta pàgina, i això són 20 anys fent la viu-viu. Mireu, quan va nàixer el setmanari, per exemple, Josep Barberà tenia 12 anys i un prometedor futur de polític intuïtiu per endavant que ara es consuma; Marta Escudero encara havia d'acabar els estudis universitaris i començar la seua carrera com a dietista; Juan Antonio Mañá Ferrer, abogad, Castellón, España, encara no tenia compte a LinkedIn... però moltes altres persones ja eren protagonistes de la política benicarlanda. I els coneixíem pels seus fets: Mundo, per les paelles i les «pequeñas palabres»; Cuenca, per les places (la dels Bous i la de la Constitució); Flos, per l'elevat índex de benicarlandia o benicarlandor que exhibia davant de tots els micròfons. Eren temps heroics i tots ens pensàvem, aquell estiu del 95, que a la primera de canvi la dreta perdria l'alcaldia que havia dirigit, si fa o no fa, des del segle XIV, amb la truncada excepció republicana, i de retruc amb aquest setmanari tot el poble s'estrenaria a llegir l'actualitat en valencià i nosaltres ens fariem rics com a matxos. Però res de res, ací estem com Pere fava, i mira que ha sigut pesat arribar fins ací i l'amo de la paraeta encara no ens deixa llegir!

Avui podríem repassar, com és costum, el rastre de promeses

incomplides que s'ha endut el vent de la nostra petita història. O ser més benèvols i mostrar com algunes dones i alguns hòmens, que també n'hi ha, han sostingut conductes molt dignes durant aquests anys. La veritat és que ens n'hem rist d'uns i altres en aquesta secció i, creieu-nos, sense cap intenció d'injuriar o ofendre ningú. No farem això, però. Hem decidit, per no treballar massa tampoc, que ens n'anem de celebració, repassar l'hemeroteca i restaurar per una setmana alguns dels protagonistes de la secció al

llarg dels 1000 números. No ens han cabut tots, clar. Com en direm? Poseu el títol que vulgueu, nosaltres no podem, les llàgrimes ens ho impedeixen.

1. El patrimoni cultural dels benidarlandos continua enriquint-se, també, amb les aportacions de forasters feliçment naturalitzats. Ara hem conegut la contribució d'un prohòm del nostre ajuntament que, fins al moment, s'havia limitat a posar en el seu lloc la bandera correcta, la que val, en definitiva. El

ve de la p gina anterior

regidor Francisco Pac ens ha obert els ulls en afirmar: "Els tècnics estan a l'ajuntament per oposició, no per sentit comú." *Cabe preguntar*: hi ha algú que dubte que els polítics, ells sí, estan a l'ajuntament pel seu sentit comú? Com ens aniria si ells també hagueren de superar una oposició?

2. Com és normal la persona més benicarlanda i més destacada en l'àmbit de la cultura, el senyor Flos, sol expressar-se en valencià en la major part de les seues intervencions públiques. Hem pogut comprovar, però, que igual que el nostre alcalde, pateix la interferència del parlar popular (PP) que caracteritza els seus immediats superiors dins el partit. No hauria de dir-se senyor Flos si insisteix a pronunciar les erres finals?

3. Al llarg d'aquestes agòniques legislatures hem vist a Jaime Mundo sota els aspectes més originals: disfressat de faller, togat amb la vesta dels bombistes, arromangat per a remenar la paella... fins i tot com a *suporter* de la Volta Ciclista amb bandereta inclosa. Ens faltava veure'l amb el *xubasquero* de protecció civil. Realment és un polític de talla: semblava George W. Bush el dia que, vestit de pilot aeri, saltava des de l'helicòpter sobre la coberta del portaavions enmig del Golf Pèrsic. Recordeu el joc *Las mil caras del agente secreto*?

4. Una persona anomenada Álex Jesús Sánchez Gamallo, president d'un organisme conegut amb la sigla JLF, s'ha referit reiteradament al *llibret* de falles amb el nom de *llibre*. Els tafaners volem desmentir del tot aquesta greu confusió: el quadern amb la programació i característiques de les festes falleres de la ciutat no és, en efecte, un *llibre* sinó un *llibret*. En concret, un *llibret de falla*. I ha estat editat a León.

5. Entre mona i mona els tafaners també hem anat veient les processons i les tabalae i el que més ens ha agradat de tot ha estat trobar a tots el regidors del BLOC amb el ciri a la mà. A tots menys a Arayo òbviament. És l'*acento*, que ho impregna tot.

6. Els tafaners hem detectat que des que l'inclit Carlos Fabra va inaugurar la moda de deixar plantats els benicarlandos que l'esperaven, la nostra ciutat ha viscut una plaga de desencontres. Vegeu si no: fa dos dissabtes el conseller de Cultura i Educació va deixar amb un pam de nassos l'alcalde i tots els qui l'aguardaven a l'IES Coromines; durant el matí de la fira del Llibre, el diumenge 25 d'abril, l'exregidor de cultura, JLG, va passar de llarg dues vegades sense aturar-se ni a fullejar l'últim llibre dels nostres autors; i incomprendiblement tampoc no va assistir a la roda de premsa d'Isabel Clara Simó (cosa comprensible si sabia que la conferència que havia de fer, ací si més no, ja l'havia dita una vegada!)... Més encara, més: vam veure a la TV que el nostre alcalde tampoc no va saber trobar la mà de Camps en l'acte que proclamava aquest xicot calbet president regional del partit de Zaplana. I finalment el que tots sabíem des del començament que havia de passar: conservadors i

bloquistes han partit palletes.

7. Els tafaners han sabut, per boca d'una persona que en va ser testimoni, que dissabte en la roda de premsa celebrada a l'Ajuntament pels homenatjats d'Alambor, Paco Flos va necessitar Déu i ajuda per eixir-se'n sense dir el que no podia dir. Xe, per què t'has d'embolicar? Els Premis Alambor i d'Homenatge són sobretot una festa de la cultura. I Flos sap perfectament en quina llengua s'expressa aquesta cultura: és públic que té família a l'altra banda del Sènia i no usen el castellà per entendre's. Senzillament, no tocava. I com no tocava, ell se les va endur totes en els parlaments durant el sopar.

Un any més el nostre alcalde va triar el primer i, mentre li encolomava al regidor de Cultura la representació oficial a l'acte d'Alambor, ell se n'anava de sopar amb l'opípara María Abradelo, el món faller i la família socialista de Benicarló, que es va quedar bon bac i sense figa. Bé que fa, l'home!

8. La de Kuen-Ka és una font participativa, com ell mateix ha explicat. A més de perquè en el seu disseny ha participat molta gent (on vaig dir ric, ara dic riquiri!), la font té dos plànols que permetran que "la part inferior siga visitable i participativa". Com l'estàtua de Colom de Barcelona! Ho va dir durant la maratoniana visita d'obres a la qual va dur als de la premsa, que van poder "gaudir" de les sàvies explicacions del magne regidor. Això de la font visitable és tota una revolució, una nova manera de veure les coses en política municipal. Aquest home té una visió ben original de la participació ciutadana. Certament, per originalitat, l'ocurrència de fer el riu sec navegable, al més pur estil faraònic, que va originar una portada antològica.

9. I la vocació de carrer d'Escuder, que li vinga Mundo amb

La Veu de Benicarló

Setmanari d'Informació General i Cultural • Divendres, 4 de novembre de 1998 Núm. 636 Any Dècim pas.

La nit del Premis Alambor ret homenatge a la Coral Polifònica i a la revista *Saó*

un pa calent!, contrasta amb l'escassa presència de l'altre cèfal del govern bicèfal que tenim. No va presentar-se Guzman a la presentació del llibre de Sebastià Serrano en el marc dels divendres literaris d'Alambor. Allí li tocava estar.

10. I ací a casa com estem? Si l'alcaldeable Marcelino ens diu que ell només es presentarà a la reelecció (?), si li lliciten les famoses carreteres a Càlig i Peníscola i després, Fabra primer, i Tena després, li diuen que ell és el candidat, independentment de les carreteres i de la seua paraula i del que pensen els benicarlandos... de qui ens hem de fiar? Ja ho diuen, qui no es fia... no és de fiar. I ell... confia! Cada un és cada un, ja ho diuen. Marcelino diu que no i vénen i li fan dir que sí, el Molt Qüestionable Camps diu que sí i com que a Madrid només senten ploure va ell i s'autoproclama. Un partit de contrastos.

11. Ja ho vam dir la setmana passada, entre poques comissions i menys plens, a l'Ajuntament sembla que qui més o qui menys té el cos

agre. Doncs pel que em pogut *veriguar* de fonts molt properes, que no us direm, el Salao, o siga el megaregidor que tot ho controla a la Casa gran, ha deixat de saludar la regidora de l'oposició Miralles. Diu que un dia li va amollar pels corredors: "Ja no t'ajunto, ala!" Si la remor és certa, la veritat és que massa vegades ens fa l'efecte que els governants se'ns comporten igual que criatures d'infantil: menteixen, malparlen quan no els sentim, enganyen, fingeixen, actuen, ens fan xantatge... Però segur que no deu ser veritat, no pot ser que persones adultes que treballen muscle amb muscle pel bé i el progrés de la ciutat, que s'han compromés igualment a orientar-nos per a poder traure'ns les castanyes del foc, que representen tants votants i uns partits tan responsables hagen incorregut en comportaments tals, tat?

12. Una altra imatge que hem pescat a la xarxa de xarxes. És la foto del regidor López, d'urbanisme, que surt a Internet. Pel que podem esbrinar es tracta d'una foto de faena, fixeu-vos en el mapa de les partides del terme que té al darrere

igual que en aquelles fotos de les mares a l'escola davant d'un mapa d'Espanya unagrandeylibre. O si molt ens apuren, també podria ser de l'*Hola* però en versió caduferera. Ah, i fins i tot alguns creuen si no és que li han arreat una bufetada i s'aguanta la galta. Potser se la va fer el primer dia de faena per a dur-la a la cartera i ensenyar-la als amigots... Són com xiquets, xe, iguals!

13. I si al Pedro de dalt li agrada posar, a l'altre Pedro, Garcia, també regidor popular, sembla que li va el mateix que al seu cap de las FAES, el pàdel, que tan sovint practicava a Orpesa. El nostre regidor esportista, tot i no tenir el nivell d'un Ansar, fent parella mixta, com la cervesa, ha guanyat l'últim torneig de pàdel americà que es va celebrar a Benicarló. No es pot dir en aquest partit que els caps no donen exemple i els cadells no en fan cas. Només en aquesta pàgina ja en tenim dos exemples: el del ditet i ara el del pàdel.

14. Bé, ja tenim nova regidora, Bellés, a l'Ajuntament després de la dimissió de l'anterior, Vallés. Tot i la similitud fonètica del cognoms, no tenen cap parentiu conegut més enllà de l'ideològic. De tota manera, potser, a la millor, una sí que en tenen: tirar del tòpic quan no se sap què dir ((i alerta, que sabem de què parlem!). I això va ser el que va passar quan la canallesca li preguntà per la seua investidura en acabar la sessió plenària i va contestar que estava molt contenta i que «es la máxima aspiración que puede tener un ciudadano, ser concejal de su ayuntamiento.» Anem a vore, aquesta xica també és de fora? Parla com aquell senyor gran que viu al Palau de la Sarsuela: *màxima aspiración?* La màxima aspiració hauria de ser mirar de ser útil en els tres mesets que li queden... però útil als ciutadans, no al partit. I ja que estem, dona, que quan una jura el càrrec ja no pot parlar la llengua del poble on viu?

Senyora Garcia:

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista...

text EL LECTOR

En primer lloc, i abans de començar, no vull deixar passar l'ocasió de felicitar a tots el que han fet possible que aquesta modesta publicació haja assolit la rodona xifra de mil setmanes als quioscs del nostre poble. Si ara fos el recordat pioner de la premsa local José Palanques, hauria calculat quants de metres serien si les posem una al costat de l'altra, o quantes hores i minuts de lectura ens ha ofert, o quants kilograms pesen, o quants litres de tinta s'han fet servir. Però com no ho soc, no ho faré. Només diré que mil números són molta feina, moltes hores escrivint i moltes més maquetant i muntant. No sé si algun dia s'assoliran els dos mil números, però s'ha de dir que la fita de les mil setmanes és monumental. Amb el condicionant de que està escrita en valencià, cosa que augmenta molt el mèrit de l'esdeveniment.

Per a commemorar el número mil, em posen a la portada un dels temes més recurrents i més cíclics de la nostra història contemporània com a poble. Ni més ni menys que la costa nord, un dels assumptes que més m'ha agradat sempre comentar.

Ara resulta que el millor alcalde de tots els temps ha esdevingut un nyap i, amb les seues parauletes, tenia enganyats als membres de la omnipotent associació de propietaris de les tres partides de la costa nord del nostre terme municipal. Podríem dir que Domingo ha estat un digne deixeble de l'inefable Mundo? Sense cap mena de dubte, sí. I té molt de mèrit, perquè aquesta associació, no només està dirigida per gran prohoms del nostre poble, sinó que també ha comptat amb l'assessoria de grans juristes, grans enginyers, grans arquitectes i grans biòlegs. També ha comptat amb l'ajut d'importants personalitats dins dl món de la pancarta i l'eslògan impactant. Només cal recordar aquella vegada que van omplir aquella part del nostre terme d'unes impactants pancartes que contenien uns missatges tan clars com

colpidors. Unes paraules plenes d'enginy i doble intenció que van marcar tota una generació de conductors de passaven per aquella carretera i que van escampar la situació arreu del món.

Després de tantes campanyes, entrevistes, denúncies i mobilitzacions, ara resulta que tot ha quedat en no res, i que hi ha dues partides a les quans no es por edificar. Jo penso que ningú no ha entès res. Però jo, que no sé res d'urbanisme, tinc molt clar les intencions de la gent. Jo estic segur que aquesta associació que, curiosament va integrar alguns dels seue membres més destacats dins del partit polític Ciudadanos, tenia i té una finalitat absolutament altruista que només buscava el bé del seu poble per damunt dels interessos particulars. Allò que realment busquen és preservar les terres dels nostres avantpassats, esforçats llauradors molt

integrats dins el seu mitjà de subsistència, lluny de projectes especulatiu que poc o no res tenen a vore amb les seues intencions ecològiques.

Cal recordar que la regressió de la costa és d'una enorme magnitud i, segons algunes declaracions, en un quants lustres podríem vore desaparèixer l'actual carretera tres cents quaranta, amb la qual cosa també ens quedariem sense el futur gran bulevard en que esdevindrà aquesta via tan important.

Espero haver aclarit una mica les coses, senyora Garcia, i sé que els seus lectors m'ho agrairan sempre perquè aquest tema de la costa nord m'apassiona i em dona ganes de viure.

Hi ha moltes més coses importants a la seua revista, però com que ja no em queda més espai, només li diré que m'ha impactat l'arribada del primer vol a l'aeroport del senyor Fabra que, des de la seua cel·la a la presó, estaran pegant cabotades d'assentiment. Poc haguera costat donar-li un permís extraordinari i donar-li el goig de vore arribar el primer avió de vol regular al seu aeroport. Quina manca de sensibilitat!

Un divendres d'hivern a la vesprada

text JES S MAESTRO

Deuria ser un divendres d'hivern a la vesprada. Un xiquet benicarlando jugava, solitari, a la pista del casal, quan va xutar la pilota massa fort. L'esfèric va colpejar contra el primer graó d'unes escales interminables... com un divendres d'hivern a la vesprada. El menú va córrer fins allí, llavors tot era urgent, com si algú li esperara per a reprendre el seu fantàstic partit. Quan estava prop de caçar la presa rodona, les mans obertes, va sentir veus a l'altre costat d'una porta. Amb curiositat, va recolzar l'orella contra la xapa. Ara ja no era un davanter del Barça: ara era un espia, James Bond, que no és poc.

Què deien les veus, però?: -"Aquesta vegada els ha picat, crec que hem incomodat a algú"; -"Haurien de ser menys hipòcrites, tanta defensa de la llengua... però ajudes, cap ni una."; -"Som com el *Tómbola*, que ningú admet seguir-nos però després..."; -"Crec que més aviat som com els documentals de *la 2*"... Els adults i les seues converses redundants, va pensar l'espia, avorrit. Però de sobte, algú va dir alguna cosa molt greu i tots van callar. Es va fer un silenci curt, però contundent. Van discutir una estona sobre els diners i de quantes revistes es venien en el quiosc, (s'enten que aquesta colla publicava una revista)... la veritat, va pensar el xiquet, si haguera de comprar-me alguna cosa bona, seria un àlbum de cromos. A qui no li agraden? L'assumpte pintava malament i aquesta gent, que pel que sembla feien la dita revista amb prou dificultats, estava a les últimes. Anaven a tancar sense solució. Algú va dir la seua: -"Almenys arribem al número 1000!" Mil! Semblava parlar d'un impossible. En aquell punt, ja sabem com són aquestes coses, el xiquet va perdre l'interès i, convertint-se de nou en futbolista, va reprendre la seua solitària final de copa.

Uns anys després, es llei de vida, el xiquet havia crescut i encara se'n recordava d'aquells senyors de la

revista perquè, cada setmana, quan s'acostava al quiosc, (primer a per xiclets, després a per còmics, després a per revistes de motos, després a pel periòdic), sempre veia aquella revista, condemnada a mort, entre les seues caduques companyes, i pensava: - "Vaja, encara no han tancat, els de *La Veu de Benicarló*."

Deuria ser un altre divendres d'hivern a la vesprada. El nostre protagonista havia quedat al bar del casal amb algú. Va rebre un missatge al mòbil: hauria d'esperar. Tenia temps que perdre, (en realitat, malgrat que ell ho ignorava, tota la seua vida), i es va acostar a la porta del local on encara es reunien aquells il·lusos perseverants. Va tornar a escoltar, com quan era petit, una de les veus, que es dolia: -"Haurem de plegar!" Després es va fer un silenci no gens agosarat. -"A algú el fariem content!", afegi l'amo de la paraeta...-"Home, almenys arribem al número 1000!", va contestar algú altre, cabut. I tothom va riure, recolzant la proposta d'aquell definitiu número 1000, sempre tan llunyà.

Van passar uns mesos més, disculpen els lapsus de temps, però què són uns mesos en vint anys, i aquell jove, quasi home, que de menut volia ser futbolista o espia, va anar al quiosc: s'havia quedat sense tabac. Per primera vegada des d'aquell dia que va xutar la pilota massa fort, probablement un divendres d'hivern a la vesprada, el tantes voltes mencionat benicarlando va agafar un exemplar de "*La Veu de Benicarló*". Després de llambregar aquelles pàgines en blanc i negre, va mirar la portada. Increïble casualitat! Era el número 1.000!... El xaval va exclamar. -"Quins ous!" El venedor, Roberto, li va preguntar: -"¿Qué pasa?". El quasi home va contestar que no res, afegint: -"Dóna'm un paquet de Marlboro". - "¿Alguna cosa más?"- va inquirir Roberto, veient que el client mantenia *La Veu de Benicarló* en la seua mà. El benicarlando mai no es podia imaginar que en aquell número 1.000 es parlava d'ell mateix, quan només era un xiquet, jugant a la pilota un divendres d'hivern a la vesprada. -"Sí, sí...", va contestar, després de reposar la maleïda revista al seu lloc. -"...I va, dóna'm també el *7dies!*"

Mil

Exilis

text CARLES LLUCH

<http://elsexilis.blogspot.com>

Recordo amb nostàlgia una revista valenta i pionera de finals dels anys vuitanta, *Benicarló Crònica*. Estava escrita íntegrament en valencià, i amb uns plantejaments nacionals i culturals coherents i absolutament impactants per a un jove adolescent una mica estrany que encara no sabia ni remotament que acabaria estudiant Filologia Catalana. No recordo en quin any va deixar-se de publicar aquella revista; de ben segur, l'admirat Josep San Abdón m'ho podria dir. (Per cert, *Benicarló Crònica* és pràcticament inexistent a la xarxa; és com si no hagués existit mai. Caldria que algú ens en fera la història).

Uns anys (tres? cinc?) després d'aquella aventura, l'estiu de 1995, va aparèixer *La Veu de Benicarló*. Clarament recollia el relleu d'aquella *Benicarló Crònica*, sobretot en l'opció pel valencià. El cas és que *La Veu de Benicarló* ha aconseguit quelcom que pocs anys abans havia semblat impossible: arribar al número mil. I fent bandera de ser íntegrament en valencià, i adoptant postures crítiques i poc complaents amb tota mena de poder, tant el que mana com el de l'oposició.

La primera col·laboració que conservo a *La Veu* és del gener de 1997 (tenia els que ara em semblen uns tendrets vint-i-cinc anys): una ressenya de la novel·la *Afirma Pereira*, que compartia pàgina amb una altra ressenya del mestre San Abdón. Va ser flor d'un dia, no seria fins l'any 2003 que hi començaria a col·laborar de manera una mica més regular, però amb moltes intermitències: ressenyes, una secció de breu durada anomenada "Minoría absoluta" (abans de conèixer el programa de ràdio) i fins i tot algun editorial.

Uns cent vint articles, en total, són la meua contribució a aquests mil números. Evidentment, això és poc, en relació als milers d'articles que ha calgut escriure per omplir tot aquest període. Calen molts caps i moltes mans per a imprimir tantes pàgines, i no sempre les col·laboracions han estat prou freqüents. Per això cal agrair el milenar a una colla de gent constant, altruista i, evidentment, molt cabuda, entestada a fer que aquesta cosa impossible tirara endavant. Per sort o per desgràcia, des de sempre aquest ha estat un país fet per voluntaris. L'aparent normalitat que suposa l'existència de *La Veu*

tura

La Veu de Benicarló, 24 de gener de 1997

llibres

/5 JOSEP M. SAN ABDÓN

/5 CARLES LLUCH

lexió sobre el poder

i Mequita, *La mirada de Nicodemus*. Eliseu i 314 València, 1996.

La mirada de Nicodemus? s'ha donat a conèixer un traductor valencià, Vicent Usó i Mequita, guanyant el "Antoni Bori" dels premis "Cutat d'Elis".

oma de 1563, un assassinat a sou amb una estranya à, rep: l'enciclopèdia d'assassinar Cesare da Castel, le la catedral de Sant Pere que en aquell moment ió. Així arranca el primer capítol de la novel·la. fessences violentes, que obrim una intriga que es fins al final amb precisió mètrica i que no en cap moment.

u, en el moment històric en que transcorre la ns difícils, es troba en ple Concili de Trento i el de portar a terme unes difícils aliances per a antinual: d'altra banda ha de fer front a una sèrie d'im-paren a dintre del Vaticà alguns cardenals per a oder, se'han aquests els que aprofitant la mort de il posaran en marxa una campanya de desprestigi fidehampelo Buonarroti, arquitecte de la catedral cusant-lo de corrupte, per tal de fer-se amb el bes.

a obrir una investigació per tal d'esbrinar el que a aquestes acusacions, aleshores comencen a cir-de papers compromesos, i es desencadenen una sòniques poderoses, tots ells comencen a moure la gran partida d'escacs, tots sembla que tinguen r'ocultar i el més hàbil guanyarà la partida. És aci tegerora com a narrador de Vicent Usó, ja que ha avel la com una mena de catàleg de personatges i es presenta el retrat d'un personatge i ens aporta di les quals va progressant la intriga. llavors es 'és sober, i qualsevol petit detall serà de vital i capítols més avant, cap element queda solt, tots ent interrelacionats i no es deixa res a l'atac. s una reflexió sobre el poder, i podrem veure una que no ens resultaran gens estranyes en els no-queció, la impunitat dels més poderosos o la raó

el la serà presentada al Saló d'Actes de la "Caixa s divendres dia 31 a les 20 hores.

Prendre partit en un món en crisi

Antonio Tabucchi, *Afirma Pereira*, Barcelona, Edicions 62, 1995. Traducció de Xavier Riu.

Lisboa, agost de 1938. Portugal sota la dictadura Salazarista. Pereira és un periodista d'edat ja avançada que s'encarrega de la pàgina cultural del *Lisboa*, un diari catòlic de la tarda. Vidu, solitari, malalt del cor, es fatiga cada vegada que puja al carrer on viu, i parla sol amb el retrat de la seua dona, amb qui no tingué fills. És un home que viu una mica al marge del món, pensant en el passat i en la mort. Conèixerà un jove, Monteiro Rossi, a qui prendrà com a aprenent per ajudar-lo en la secció, mogut per un sentiment paternal i de protecció. El jove, vital, relat, antiteu del vell Pereira, es comprometrà en la lluita antissalazarista i antifeixista. A poc a poc, Pereira, que fins aleshores es preocupava bàsicament del seu cor delicat i dels novel·listes francesos, s'hi anirà involucrant, primer a petar seu i amb a fer aflorar a la superfície un humanitarisme latent, fei que el durà a comprometre's al seu torn.

Dues coses són les que caldria destacar d'aquest llibre, perfectament pensat, llegible i molt recomanable. Per una banda, el personatge de Pereira, autèntic i adorable antiheroi, home gris i cansat que va evolucionant ideològicament i humana, tractat amb estima i bondat, amb un humorisme que no excelsa la tendresa. Un personatge molt ben dibuixat, que adquireix personalitat pròpia al llarg de la lectura -cosa ben difícil d'aconseguir.

Per una altra banda, és molt interessant l'ambient espiritual en què es mou el llibre, propi dels anys 30 europeus, uns anys d'inquietud per la guerra que es veia venir, per l'auge del feixisme. Aquest clima es troba al darrere de l'acció d'*Afirma Pereira*, principalment visible en les abundants referències a la guerra civil espanyola que movia en aquells moments les treballades consciències europees. Un moment de crisi en què tota persona amb un mínim de consciència havia de prendre partit, i aquest és el tema de la novel·la: la presa de posició de l'home enfront el món en un context molt determinat. I això pot ser ja no ens queda tan lluny com l'any 1938.

D'aquest llibre se'n va fer una pel·lícula l'any passat, dirigida per Roberto Faenza i protagonitzada pel recentment desaparegut Marcello Mastroianni, que fa un gran paper en un film excessivament literal, que malauradament no està a l'alçada ni de l'actor ni del llibre.

queda desemascarada quan ens adonem d'aquest fet.

Eppur si muove. I, tanmateix, hi ha vida a Benicarló. Una població que ha propiciat un canvi de progrés i nacionalista al nostre ajuntament inclou potencialitats que haurien de poder trobar en *La Veu* el seu espai natural. Aquesta revista ja veterana mereix ser més coneguda per amplis sectors socials de Benicarló, i s'hauria de nodrir de la vida cultural i de l'opinió col·lectiva que troba altres mitjans per expressar-se, per exemple les xarxes socials. Hi ha més lectors esperant-la.

Per tant, res d'autocomplaença, que aquests números només han estat l'inici de l'aventura. *La Veu*, que ja ha assolit el repte de ser la revista més veterana de la història benicarlanda, en té un altre, de repte: espolsar-se de damunt possibles complexos d'inferioritat i aspirar a ser la veu crítica de tots aquells que tenen una actitud crítica davant la societat i la política. Ja ho és, ara cal que els altres l'escolten, i la utilitzen com a altaveu.

No és gens fàcil, això. Caldrà que ens emplacem al número 2000 per comprovar si ho hem aconseguit.

1.000 gràcies, lectors!

CONTACTA AMB "LA VEU DE BENICARLÓ":

twitter: @Elstafaners mail: veubenicarlo@gmail.com

DIÀLEG AMB EL PARE

Llibres

text JOSEP MANUEL SAN ABD N

AINA GARCIA CARBÓ.

Rere la paraula.

Onada edicions. Benicarló.2015.

L'any 2006, quan tenia 12 anys Aina Garcia Carbó, l'autora d'aquest llibre, va sofrir un fet que va trasbalsar la seua vida, la mort del seu pare, el poeta Manel Garcia Grau. Ara, després de 9 anys d'aquell dolorós esdeveniment, publica aquest llibre que és un diàleg constant amb el pare.

El poemari es divideix en tres parts. La primera porta per títol *Alba*, representa la part en què el subjecte poètic va cercant la llum enmig de les tenebres a que ha estat sotmesa la seua vida després de la desaparició del pare. El primer poema es titula ben significativament *A les fosques*, i comença amb un vers que és una declaració de principis: "Escriure per necessitat" i continua més avant "Escriure per a mi. Sols per a mi./ Per a mi i per a tu,/ que ara estàs amb mi." I expressa el desig de continuar la tasca del pare de compromís amb la seua societat: "L'herència d'un poble/ que mai no claudicarà davant els carronyers".

Sovint els poetes tenen dificultats per a expressar en paraules els seus sentiments, es ben significatiu el gran San Juan de la Cruz quan per a expressar el sentiment amorós escriu allò de "un no sé qué que". Aina Garcia Carbó comença el poema *Calfred*, amb aquest vers: "No sabria ben bé com dir-ho, saps?", però a continuació escriu tot un seguit de comparacions on ens transmet el dolor per la pèrdua del pare, que el fan absolutament còmpredor. El mateix passa en el poema *Allau de nit*. Aquests dos poemes mostren una extraordinària maduresa poètica.

En *L'esperança dels matins clars* arreplega el missatge del seu pare que havia fet de la seua poesia un cant per la dignitat del ser humà i escriu: "Que cal malpensar d'allò impossible". Acaba aquesta part amb un crit de rebel·lió i de desig de sobreposar-se a la situació, en el poema *Pecapodem llegir*: "Desafia l'abisme./ Abraça tot el dolor que pugues,/i més,/i fes-lo plaer,/i gaudeix."

La segona part porta per títol *Migdia*, és la més breu, consta únicament de tres poemes, i ja comença a albirar-se la llum després dels moments foscos. La poeta comença a seguir el seu propi camí: "Has de ser tu/ qui t'obligues a canviar de pensaments,/ com sempre./Tu i tu mateixa,/ i el bucle torna a fer-se."

La tercera part, *Crepuscle*, com les anteriors, ve encapçalada per una cita del seu pare. En aquesta diu:

RERE LA PARAULA

AINA GARCIA CARBÓ

Pròleg de Ramon Guilleu

onadaedicions.com
• POESIA, 28 •

"Sols aquell que reclama allò que ha estimat/ sap adonar-se que les cicatrius que no s'han gangrenat/ sols han estat un petit regal/d'aquells déus de què parlaven/ els vells mestres i els poetes de la vella escola." Aina Garcia Carbó fa seu el consell poètic del pare. I els seus versos és tornen més optimistes, més lluminosos. Escriu algun poema més intimista, recordant llocs de la casa i es refugia en els moments feliços. Trobem un preciós poema com *Vellut dolç*, un emotiu cant d'amor als llibres. En un altre poema, *Omnipresència*, es fa referència a allò que és una constant en la poesia de Manel Garcia Grau, la importància de la paraula en la vida del ser humà. Acaba el llibre amb el poema *Honoris Causa*, que és un cant a la vida i una invitació a l'optimisme davant la celebració de l'aniversari de la germana que va creixent: "talla el pastís,/ amb els trossos corresponents/ - un per a cadascú de nosaltres -,/ i ens convida a acompanyar-la,/ a gaudir d'aquests anys amb ella,/ a celebrar la vida."

Rere la paraula és un llibre que malgrat que conté alguns poemes d'una profunda tristesa, és també una invitació a tornar a renàixer després dels cops grossos que dona la vida. Aina Garcia Carbó ho fa arreplegant el testimoni del seu pare, seguint a través dels seus versos les seues ensenyances humanes i poètiques, - dos fets inseparables en la seua obra -. És un llibre que conté alguns poemes d'una gran qualitat, que transmeten unes emocions profundes i auguren una brillant carrera poètica.

LIDLS

text VICENT T. PERIS

Després de la meritòria victòria aconseguida diumenge passat en derrotar per tres gols a zero el Museros, el CD Benicarló se situa com a líder de la categoria amb dos victòries de dos possibles, sis punts, cinc gols a favor i ni un en contra. En canvi, per exemple el Vinaròs no té ni un punt i va si no l'últim dels últims. Avui és així i demà..., demà els portarem nou punts i els recordarem que la temporada passada van manipular la competició fent un súperequip que va haver de plegar a mitjan campanya per impagaments diversos.

Segur que qui ara mateix estiga llegint això es preguntarà el motiu del titular de la crònica: lidls. No és res, només una facècia que m'he permès per demostrar l'enginy que he adquirit durant tants anys d'estudis a Barna. La pronunciació de la paraula sonaria com a «lídels», que és com pronunciaría un xinès el mot «líders». A què sí? És que el Benicarló va aconseguir arribar a la primera posició de la taula classificatòria gràcies a haver guanyat un equip en què inicialment van formar nou xinesos. Nou xinesos sobre el terreny de joc, un espectacle mai vist al nostre poble. Ni nou ni un, diu el papa que era la primera vegada que trepitjava el nostre camp un paisà de Fumanxú. A la facu m'han ensenyat que he de ser políticament correcte i que no queda elegant fer acudits amb connotacions racistes en casos com aquest. Perquè no queda bé, que si no els explicaria jo ara de què es deuen alimentar tots aquestos jugadors esgroguïts que diràs que tinguen l'aliacrà, secs com esparralls i de noms impronunciables. En les meues investigacions periodístiques vaig saber que aquests futbolistes orientals formaven part d'una escola xinesa amb una delegació a València i que eren filials d'un equip de primera divisió de Xangai. Encantem-nos, encantem-nos, que quan ens adonarem a casa no menjarem més que aloztllesdelicias i beurem licor amb una sargantana dins la botella. S'estan apoderant de tot. La setmana passada

vaig anar amb Margot a un bar de l'Eixample de Barna, un bar que es deia «El racó de la pubilla» i ens van despatxar una parella de xinesos que ens van fer una llesca de pa amb tomaca per llepar-se els dits. I ara, ho diu el papa, fins i tot ens envaeixen al futbol aquest pobre nostre.

No, no es van deixar enganyar com a xinos els nostres rivals, no (estic llençat, eh?). I a la primera part ens va fer la guitza un porteret que va fer unes aturades acrobàtiques que ni Bruslí (però molt llençat); amb unes estirades felines va impedir que sengles remats a porteria de Marcos Cano i Alexis pujaren al marcador.

La segona part va començar encara pitjor. Els forasters s'ho van creure i si no arriba a ser per la bona actuació del nostre porter Gasulla, ens hagueren pogut marcar un parell de vegades. Però com diuen els tertulians de les ràdios, en futbol qui perdona perd. Ells ens van perdonar i nosaltres no. Alexis va aconseguir marcar el primer en perseguir una pilota que hom donava per perduda. Molt emotiva la dedicatòria al lesionat Layo Burriel que va vore el partit des de la llotja presidencial. Al cap de pocs minuts Marcos Cano va tornar a demostrar que és el millor jugador de la categoria i va fer un gol preciós, amb aquella suavitat que toca la pilota que diràs que tinga un guant al peu. I encara Marcos Cano, amb els xinesos enfonsats i discutint entre ells en xinès, li va fer una excel·lent passada a Ximo Bueno que amb tranquil·litat va saber empènyer la pilota al fons de la xarxa.

Vam sortir del camp tots contents, eufòrics diria jo per haver presenciat un partit d'aquells que fan afició.

Ara diumenge vinent anem al camp de l'Onda, que ja se sap què passa a Onda...

Diu el papa que diga alguna cosa sobre els mil números de La Veu de Benicarló. La diré. Després de tantes setmanes, la trobo una mica rogallosa.

1000 números caminant

text TONYO FIBLA

Ara fa poc més de vint anys, vint anys i dos mesos, per ser més exactes, Carme i Joanvi em van dir d'acompanyar-los a fer el camí de Santiago. No els vaig dir que no. I un mes més tard estava fent el meu primer camí de sant Jaume. Era finals de juliol i agost del 95. Any en que Indurain va guanyar el cinquè tour de França i, mentre anàvem en autobús per a començar el camí en Santo Domingo de la Calzada, per les emissores de la ràdio no es parlava d'altra cosa: lo tour i Indurain.

Aquell primer camí va ser una experiència impactant i inoblidable. Tant que a partir d'eixe any ja no he parat de fer camins i treks.

Havent aplegat Santiago i tornant cap a casa va sortir el número 0 de La veu de Benicarló.

Ara ja en són 1000. Mil que es diu molt prompte.

Han passat vint anys i també, a partir d'aquell camí, n'han passat molts més, la majoria acompanyat per l'insigne pelegrí Vicent Pitarch.

Abans de fer el meu primer camí jo ja caminava però eren marxas d'un o dos dies i de tant en tant. Però fet aquest primer camí, el del número zero de La Veu, em vaig enganxar a caminar.

He fet un munt de camins: del Nord, el Portuguès, Via de la Plata, ... i el Francès, per suposat. I més d'un repetit. Algun d'aquests vols l'he contat i he segut un pesat, ja ho sé.

També he fet algun trekking per Nepal del que vos he fet participis compartint impressions i fotografies d'unes muntanyes precioses.

Al poble també ha passat moltes coses de les que La Veu de Benicarló se n'ha anat fent ressò setmana darrera setmana i sempre en valencià, o català, com li agrada més a cadascú, sense caure en el parany dels que estan contra la llengua que, amb les excuses de que si és català o valencià, sempre escriuen en castellà, que és el que volen i pretenen que fem tots.

La Veu, NO, ho ha fet en la llengua que s'entén i es parla des de passada la frontera amb França fins més avall de les palmeres d'Eix.

Amb la discussió de noms, cada bugada perdem un llençol.

